

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

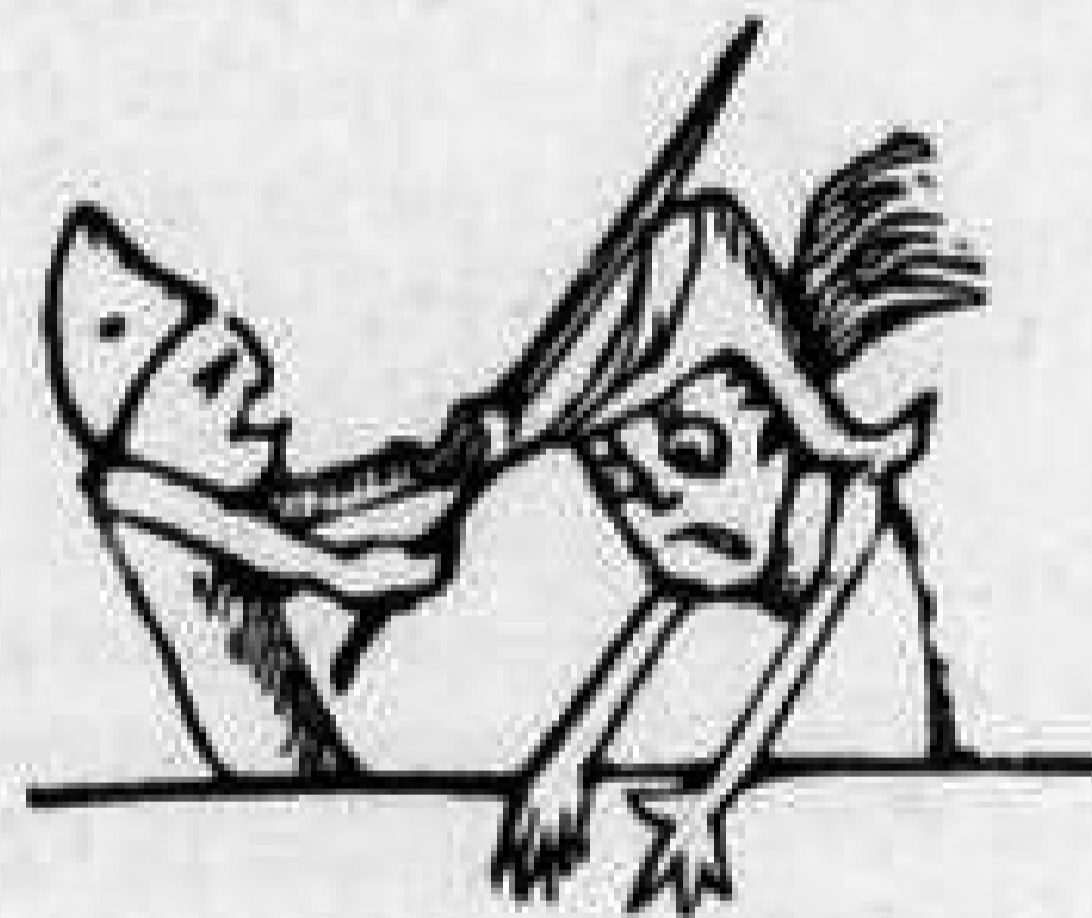
Ἔτος χίλια οκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτά,
περισεύματα μεγάλα δίχως νᾶχουμε λεπτά.

Ὁ Ρ ὠ μ η ὄ ς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίνῃ.
κι' ὅταν ἔχω ξεμπάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὸς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἴσας Ἐπαρχίας — καὶ ἴστο ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιά τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴστο χέρι.
Ἀλλ' ἔδῳ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ
κι' ὅσα φύλλα κι' ἄν κρατῆς — δὲν περνᾶς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα κοὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' ἴστων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὅ Ρωμηὸς μας μιά δεκάρα.

Ὅκτω καὶ εἴκοσι Φεβρουαρίου
καὶ ἀνακάτωμα τοῦ Ὑπουργείου.

Ὅκτώ, πενήντα κι' ἑκατό
καὶ τὰ οὐράνια κυττῶ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Δὲν εἶν' αὐγὴ νὰ σηκωθῶ νὰ μὴν ἀναστενάξω
κι' Ἦλλὶ λαμὰ σαβαχθανὶ μὲ πόνον νὰ μὴν κράξω.
Δὲν εἶμπορῶ τὰ μάτια μου ἴψηλὰ νὰ τὰ σηκώσω
κι' ἀμέσως πάλι, Περικλῆ, νὰ μὴν τὰ χαμηλώσω.

Π.—Βρὲ τεῖν' αὐτὰ ὅπου μοῦ λές;

Φ.— Τὶ νὰ σοῦ πῶ, βρὲ πάλι;
μήπως ἀπέμεινε μισθὸ σὲ τοῦτο τὸ κεφάλι;

Π.—Τὶ ἔχεις καὶ πικραίνεσαι, τί ἔχεις καὶ μοῦ σκάνεις;
μήπως γιὰτὶ ἴστα πράγματα δὲν εἶν' ὁ Δεληγιάννης;

διότι ὁ κυρίαρχος εἰς ὄλα ἐπροδόθη;
διότι τὸ περισσεύμα σπουδαίως ἠλαττώθη
κι' ἐκεῖ ποῦ ἦταν τέσσερα κατήνησε ἴστο ἕνα;
μήπως διότ' ἠ πλάτη σου τῆς τρώει ἀπὸ ἴμένα;
μήπως διότι ἐγίνες ἱπότης τοῦ Σωτήρος;

μήπως διότι ἄνθρωπος δὲν εἶσαι χαρακτῆρας;
μήπως γιὰτὶ δὲν εἶμπορεῖς μὲ κάθε τι νὰ παίξεις;

μήπως γιὰτὶ δὲν σοῦ πεσε λαχεῖο τῆς Τραπεζίης;
διότ' ἠ περιφέρεια κατήνησε μεγάλη;
διότι πλούσιος καὶ σὺ δὲν εἶσαι ὅπως ἄλλοι;
διότι βλέπεις ἕξαφνα ἀνθρώπους τοὺς γαιδάρους;
διότι ἐτουφέκισαν ἐκείνους τοὺς Βουλγάρους;

διότι πάλιν πόλεμος εὐρίσκειτ' ἐπὶ θύραις;
— διότι μόνον ἀργυροῦν ἀντὶ χρυσοῦ ἐπήρες;
διότι σὲ σιχαίνεται κανεὶς νὰ σοῦ ἴμιλήσῃ;
διότι ἐφυγ' ὁ Τσιγγρὸς καὶ πάει ἴστο Παρίσι;
διότι ἔχεις ὡς ἐγὼ ἀνθρώπου νοῦ καὶ μούρη;
ἢ μὴ γιὰτὶ, βρὲ Φασουλῆ, δὲν ἔγινες γαϊδοῦρι;
Πές μου γιὰτὶ πικραίνεσαι, πέσμον γιὰτὶ μοῦ σκάνεις;

Φ.—Καὶ τάχατε, βρὲ τενεκέ, δὲν τὸ καταλαμβάνεις;

Π.—Μὰ τὸ σταυρό, βρὲ Φασουλῆ, δὲν τὸ καταλαβαίνω,
καὶ σκάζω μόνο σάν σὲ ἴδῳ ἐμπρός μου λυπημένο.

Φ.—Λυποῦμαι γιὰ τὸ τίποτα, λυποῦμαι καὶ γιὰ ὄλα,

- λυποῦμαι σὺν ἰδῶ σκυλιὰ νὰ τρῶνε καμμιά φόλα,
λυποῦμαι, φίλε Περικλῆ, γιὰ ὅ, τι καὶ ἂν λέω,
κλαίω πικρὰ γιὰτι γελῶ, γελῶ διότι κλαίω,
πικραίνομαι γιὰ τὴ χαρὰ καὶ χαίρω γιὰ τὴ λύπη...
Π.—Ἀχ! ἀδελφέ μου Φασουλῆ, στηλιάρι ποῦ σου λείπει!
Φ.—Ἀκόμη δὲν καιάλαβες;
Π.— Δὲν σὲ καταλαμβάνω.
Φ.—Ὅσο γιὰ τὸ περίσσευμα ποῦ μούπες παραπάνω,
γιὰ τοῦτο περισσότερον πικραίνομαι ἀκόμα,
ἂν καὶ σου εἶπε ἄλλοτε τὸ ἀληθές μου στόμα,
πῶς τοῦτο εὐκόλα καθεὶς τὸ κάνει ὅσο θέλει
καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἔπρεπε διόλου νὰ μᾶς μέλη.
Μές' στοῦ χαρτί, βρὲ Περικλῆ, τὸ γράφεις μὲ τὴν πένα
κι' ἐκεῖ ποῦ εἶναι τέσσερα ἔμπορεῖ νὰ γίνῃ ἕνα
κι' ἐκεῖ ποῦ ἕνα γίνεται δὲν ξέρω τὶ τὸ πιάνει
καὶ πάλιν εἰς τὰ τέσσερα ἀπροσδοκῆτως φθάνει
κι' ἀπὸ βραδύς, βρὲ Περικλῆ, ὡς ποῦ νὰ καλοφῆξῃ
ἔμπορεῖ νὰ φθάσῃ μὲν χαρὰ ἑστὰ πέντε καὶ ἑστὰ ἕξῃ
καὶ ὕστερα νὰ κατεβῆ γιὰ ν' ἀνεβῆ καὶ πάλι,
ὁποῦ σαστίζει καθενὸς ἀνθρώπου τὸ κεφάλι.
Εἶν' ἕνα πρᾶγμα δηλαδὴ ποῦ φεύγει σὺν τὸ πιάνης
κι' ὡς εἶδος γομαλάστιχα, καθὼς καταλαμβάνεις.
- Π.—Λοιπὸν εἰς τὸ περίσσευμα ὡς τώρα δὲν πιστεύεις
κι' ἀκόμη παίζεις καὶ γελᾷς κι' ἀκόμη χωρατεύεις;
Φ.—Πολὺ λυποῦμαι δι' αὐτὸ κι' ἂν θέλῃς δός μου ξύλο.
Π.—Καὶ ὅταν μετενόησες ἑστὸ περασμένο φύλλο,
δὲν εἶπες, βρὲ ἀντίχριστε, χωρὶς νὰ χωρατεύῃς,
πῶς καὶ εἰς τὸ περίσσευμα θ' ἀρχίσις νὰ πιστεύῃς;
Φ.—Μετανοῶ, βρὲ Περικλῆ, μετὰ ψυχῆς ἀσπίλου
δι' ὅλην τὴν μετάνοιαν τοῦ περασμένου φύλλου
καὶ θέλω πάλιν ἄπιστος ὡς πρότερον νὰ γίνω
καὶ ὅπως ἦμουν πάντοτε τοιοῦτος καὶ νὰ μείνω,
γιὰτι νὰ ζήσω ἀσκητὴς ποτὲ δὲν θὰ ἔμπορέσω...
Π.—Τοῦλάχιστον, βρὲ Φασουλῆ, θὰ σὲ παρακαλέσω
ὅταν γιὰ τὸ περίσσευμα μαζί μου κουβεντιάσῃς,
νὰ δίδῃς πίστιν εἰς αὐτὸ μὰ δίχως νὰ δισταῖς,
διότ' ἡ ἀπιστία σου μὲν ἐρεθίζει
καὶ ὅλον μου τὸ σύστημα τὸ νευρικὸν συγχύζει.
- Φ.—Πίστευε, φίλε Περικλῆ, διότι ὁ πρεσβέων
πῶς ὅλα εἶναι δυνατὰ καὶ εἰς αὐτὰ πιστεύων,
εὐδαίμων καὶ μακάριος ἑστὴν γῆν αὐτήν θὰ ζήσῃ
καὶ βασιλείαν οὐρανῶν αὐτὸς κληρονομήσει.
Ἐν τούτοις Πρόεδρος βουλῆς, καθὼς καὶ σὺν τὸ ξέρεις,
ἔβγηκε ὁ Ἀυγερινός, ὁ πρῶτος ντελμπεντέρης,
ρέκτης ἀνὴρ μὰ τὸ Χριστό καὶ ποῦρος πατριώτης,
πρὸ πάντων δὲ τῶν θηλυκῶν γενναῖος θιασώτης,
ἔφ' ᾧ καὶ περισσότερον τὸν ἐκτιμῶ ἀκόμα,
κι' ἀντὶ νὰ γίνῃ Πρόεδρος εἰς τῆς βουλῆς τὸ σῶμα
θὰ ἦτο χρησιμώτερος ἀκόμη περιπλέον,
ἂν ἦτο Πρόεδρος ἐνὸς Συλλόγου ἐκ θηλέων.
Ἄλλ' ὅμως ἄς ἐλπίσωμεν ὁ κύριος Ἀνδρέας
ὅτι γιὰ κάμποσο καιρὸ θ' ἀφήσῃ τὸς ὤραιας,
πῶς τὸ κουδοῦνι τῆς βουλῆς ἑστὰ χέρια του θὰ τρέξῃ
κι' ἐπὶ τῆς προεδρείας του ρουθοῦνι δὲν θ' ἀνοίξῃ.
- Π.—Ἀλήθεια πῶς εὐρέθησαν λευκὰ εἰκοσιέξῃ;
Φ.—Περὶ αὐτοῦ παρακαλῶ νὰ μὴν προφέρῃς λέξι.
Π.—Γιατί, μωρέ;
Φ.— Μυστήριον μοῦ φαίνεται ἀκόμα
αὐτὰ τὰ ψηφοδέλτια σὲ ποῖο ἀνήκουν κόμμα.
Τὸ πρᾶγμα δεῖται σκέψεως κι' ἐνδελεχοῦς μελέτης...
Π.—Εἰς ὅλα εἶσαι πάντοτε στρουφνὸς καὶ τσαναμπέτης.
- Φ.—Εἶναι σπουδαῖον γεγονὸς ἐκ τῶν σπουδαιότερων,
κι' ἔχει πολὺ τὸ σοβαρὸν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον
καὶ τὸ μεγαλό, βρὲ Περικλῆ, τοῦ καθενὸς γανόνει
καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔπεσε καὶ τὸ ναπολεόνι.
Μέσα ἑστὴν κάλῃ βρέθησαν λευκὰ εἰκοσιέξῃ...
μήπως ζητεῖ ὁ κύριος Προθυπουργὸς νὰ παῖξῃ;
μήπως καὶ εἶναι μόμολαις ἐκ τῶν συνειθισμένων;
ἢ μήπως εἶναι ἄραγε τῶν δυσηρηστημένων;
Ἴδου λοιπὸν τὸ ζήτημα... τίνος αὐτὰ νὰ εἶναι;
σκέψου, καὶ μὲνε Περικλῆ, ἐπὶ μικρὸν καὶ κρῖνε,
διότι μόνον ἐξ αὐτοῦ ἔμπορεῖς νὰ ὑποθέσῃς
ποῖα καὶ τίς ἢ τωρινὴ τῆς πολιτείας θέσις.
Ἄν ἦσαν ὀλιγώτερα, πέντ' ἕξῃ, δύο, τρία,
καθόλου δὲν θὰ μ' ἔμελε γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία.
Ἄν ἦσαν περισσότερα, πενήντα ἢ σαράντα,
θὰ ἔλεγα πῶς σοβαρὰ θὰ ἔχωμεν συμβάντα,
ἄλλ' ὅμως εἶναι, Περικλῆ, σωστὰ εἰκοσιέξῃ...
τίνος νὰ εἶναι ἄραγε; τοῦ Κώστα ἢ τ' Ἀλέξῃ;
Τὸ ἕνα ξέρω μοναχὰ πῶς εἶναι τοῦ Μπουντούρη,
γιὰ τὰλλα ὁμοῦ γίνεται μεγάλο νταβατοῦρι.
- Π.—Πραγματικῶς μυστήριον μοῦ φαίνεται κι' ἐμένα
κι' ἐσάστισα μὲ τὰ λευκὰ καὶ τὰ χωρὰ σὺν χαμένα.
Φ.—Μὰ ἴσως νὰ λυθῇ κι' αὐτὸ σὲ κάμποσαις ἡμέραις.
Π.—Ἀπήνησαν ἑστὸυ βασιλεῖα τὸν λόγον οἱ πατέρες;
Φ.—Ἀπήνησαν, βρὲ Περικλῆ, σωστὰ καὶ τιμημένα
καὶ εἶναι δύο σχέδια γιὰ τοῦτο καμωμένα,
τὸ ἕνα τοῦ Προθυπουργοῦ, τοῦ Δεληγιάννη τὰλλο
καὶ θὰ τὰ ἐμελέτησες, καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω.
Τὸ ἕνα βρῖσκει δίκαια τοῦ βασιλεῖα τὰ λόγια
κι' ὑπόσχεται περίσσευμα κι' ἀνώγει καὶ κατώγει,
ἄλλὰ τὸ ἄλλο, Περικλῆ, ἀρχίζει τὴ φαγοῦρα
κι' ὅλα τὰ βλέπει ψεύτικα καὶ μπόσικα καὶ σκοῦρα.
- Π.—Καὶ σὺ τί λές, βρὲ Φασουλῆ, γιὰ τῶνα καὶ γιὰ τὰλλο;
Φ.—Ἐγὼ δὲν θέλω, Περικλῆ, κανένα νὰ προσβάλω,
μὰ καὶ τὰ δύο σχέδια ἑστὴν τσέπη μου τὰ χώνω
καὶ μέσα ἑστὸ ὑπὸ μηδὲν δωμάτιον ιουπόνω
κι' ἐκεῖ, μωρέ, τὰ μελετῶ, ἐκεῖ τὰ σχολιάζω
καὶ πάλι τὰ ξανακτυτῶ καὶ τὰ ξαναδιαβάζω
καὶ γνωματεύω ἐπ' αὐτῶν ἀνέτως καὶ ἡσύχως
καὶ μὲ ἀκούει μοναχὰ τῆς χρείας μου ὁ τοῖχος.
- Π.—Καὶ τί λοιπὸν, βρὲ Φασουλῆ, πιστεύεις καὶ νομίζεις;
Φ.—Μ' αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις σου τὰς φρένας μου συγχύζεις
καὶ ἄδικα, βρὲ Περικλῆ, μὲ σκᾶς καὶ μὲ παιδεύεις...
Ἐστὸν θὰ κάνῃς φρόνιμα εἰς ὅλα νὰ πιστεύῃς,
χωρὶς ποτὲ νὰ μοῦ ζητῆς ἐξηγήσιν καμμίαν
καὶ εἰς παθῶν νὰ μὲ ὠθηῖς καὶ λόγων τριζυμῖαν.
Μὴ δέχεσαι τὰς γνώμας μου γιὰτι σταυρὸ ἐπῆρα,
διὰ νὰ διαφέρωμεν κατὰ τὸν χαρακτήρα,
διότι, φίλε Περικλῆ, ἂν ὅπως τώρα χάσῃς
καὶ ἂν εἰς ὅλα συμφωνῇς μαζί μου καὶ συμφάσῃς
ἔ! τότε ἢ κουβέντα μας διὰ παντὸς θὰ πάψῃ
καὶ ὁ Σουρηὶς ὁ φουκαρᾶς δὲν θάξῃ τί νὰ γράψῃ,
οὔτε θὰ τρώγω πιά κι' ἐγὼ τὸ τακτικὸ μου ξύλο
καὶ τὰ τινάζει μὲν χαρὰ καὶ τοῦ Ρωμηοῦ τὸ φύλλο.
Λοιπὸν καὶ πάλι, Περικλῆ, γι' αὐτὸ σὲ συμβουλεύω
σὺ νὰ πιστεύῃς εὐκόλα κι' ἐγὼ νὰ μὴν πιστεύω,
γιὰ νὰ τρωγώμαστε κι' οἱ δῶ καθήμερῆν καὶ σχολῆ,
ὡς ποῦ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ πάρωμε τὴν Πόλιν
καὶ τότε πιά δοξάσωμε τὸν πλαστοουργὸ καὶ κτίστη...
Π.—Ὅρσε λοιπὸν, ἀντίχριστε, καὶ μούβγαλες τὴν πίστι.

